

Hoofdstuk 1

Fenna's sokken sopen in haar laarzen en er gleden druppels water langs haar ruggengraat naar beneden.

'Ach, regent het zo hard?' Tante Naomi keek haar medelijdend aan.

'Dat lijkt maar zo.' Het kostte moeite, maar Fenna kreeg een glimlach op haar gezicht getoverd.

'Lust je een bakkie thee?'

'Graag. Maar ik ga eerst even wat droogs aantrekken.'

'Groot gelijk. Hang je jas maar in de hal aan een hangertje. En vergeet niet om oude kranten in je laarzen te stoppen, dan kan je ze morgen weer aan.'

Fenna volgde de aanwijzingen van haar stiefmoeder op. Niet veel later zat ze in droge, makkelijk zittende kleding aan tafel. Tante Naomi zette een mok thee neer en hield de koektrommel voor haar neus.

'Waar is de rest?' Alleen Ruben en Fleur waren er. Op woensdagmiddag had ze Nathan en Tess ook wel thuis verwacht. 'Nathan is bij Matthijn, en Tess heeft een feestje. Sem kan er elk moment zijn.'

'Sem is naar een klasgenoot, werken aan een project. Sorry dat ik zo ongezeelig ben, maar ik moet leren.' Met die woorden stond Fleur op. 'Volgende week heb ik toetsen.'

'Huh?' Fenna keek haar verbaasd aan. 'Nu al?' Voor zover zij wist, had ze pas half november weer een toetsweek.

'De examenklassen lopen niet gelijk met de rest. Wij hebben in april al de laatste schooldag, dus voor die tijd moeten we wel een aantal toetsperiodes hebben gehad.'

'O, vandaar. Succes.'

Fleur verliet de keuken, terwijl Nienke naar haar zwaaide. Bij de deur draaide Fleur zich nog een keer om. 'Doei Nienke!'

'Wacht even', zei tante Naomi. 'Hebben jullie volgende week zaterdag jv?'

'Yep', antwoordde Fleur.

'Hm, dan moet ik toch wat anders verzinnen. Misschien dat oma Groen kan.' Tante Naomi leek meer tegen zichzelf te praten.

'Kan ik gaan?' Fleur keek haar moeder afwachtend aan.

'Ja hoor.'

'Hebben jullie volgende week oppas nodig?' Fenna wist niet waar ze de moed vandaan haalde om die vraag te stellen. Normaal was ze nooit zo nieuwsgierig.

'Eigenlijk wel. Je vader en ik hebben kaartjes gekregen voor een concert en we zouden er met Rianne en Teun heen gaan, maar als jullie jv hebben, moet ik eerst kijken of we oppas kunnen regelen.'

'Ik wil ook wel oppassen, dan sla ik een keer over.' Fenna probeerde haar aanbod zo achteloos mogelijk te laten klinken.

'Weet je het zeker?'

'Ja hoor. Als Ruben tenminste belooft dat hij zich gedraagt.' Ze keek plagend naar haar broertje. 'Ik offer er namelijk wel een jv-avond voor op.' Het was helemaal geen offer, maar ze kon in ieder geval doen alsof.

Ruben rolde met zijn ogen. 'Ik gedraag me toch altijd netjes?'

'Bijna altijd', verbeterde Fenna hem. 'Dus ... dat is afgesproken, jullie kunnen met een gerust hart naar dat concert gaan.'

'Mooi. Dankjewel, Fenna!'

Opluchting maakte zich van haar meester. Nu hoefde ze voor volgende week zaterdag tenminste geen excuus te bedenken waarom ze niet naar jv zou kunnen.

Toen ze anderhalve week geleden op kamp waren geweest, ging het zo goed. Ze kon normaal met Benjamin praten en het voelde

niet alsof ze een gebroken hart had. Maar afgelopen zaterdag had ze de pijn extra gevoeld toen Benjamin en Femke hand in hand binnen kwamen lopen, waardoor ze hardhandig met haar neus op de feiten werd gedrukt: de allereerste jongen die ze echt leuk vond, was verliefd op iemand anders. Het zou zo veel makkelijker zijn als Femke niet zo aardig was, nu voelde ze zich nog schuldig ook dat ze jaloers was.

Voor ze zich kon verliezen in een stroom negatieve gedachten, stond ze op. 'Ik ga ook maar aan m'n huiswerk beginnen, dan kan ik vanavond nog even aan m'n wintergarderobe werken.'

Met moeite concentreerde ze zich op haar wiskundesommen. Steeds weer dwaalden haar gedachten naar Benjamin. Ze durfde het niemand te vertellen, maar eigenlijk schaamde ze zich een beetje voor haar gevoelens voor hem. Wat als iemand door had gehad dat zij hem leuk vond? Ze zou nooit meer verliefd worden op iemand als ze niet zeker wist dat hij ook iets voor haar voelde! Er werd zachtjes op de deur van haar kamer geklopt.

'Ja?'

'Mag ik binnenkomen?'

'Jij wel', zei Fenna na een korte aarzeling. Ruben kwam eigenlijk nooit naar de zolder, dus ze vroeg zich af wat hij wilde.

Langzaam ging de deur open. Haar broertje glimlachte verlegen, in zijn armen droeg hij een stapel boeken. Fotoboeken, realiseerde Fenna zich.

'Wat is er?'

'Met mij niks. Maar ... eh ...' Zijn wangen werden rood en hij stotterde. 'Jij ... eh ... je ziet er een beetje verdrietig uit de laatste tijd. Dus dacht ik: misschien mis je mama wel en wil je graag foto's kijken.'

Fenna moest moeite doen om haar emoties in bedwang te

houden. Wat ontzettend lief van Ruben! Maar, als hij merkte dat ze verdrietig was, had iedereen het dan in de gaten?

‘Kom maar binnen’, zei ze, toen hij in de deuropening bleef staan. ‘Superlief van je, ik wil graag samen foto’s kijken.’ Vanavond had ze nog meer dan genoeg tijd voor haar huiswerk, dit ging voor. Ze gingen naast elkaar op haar bed zitten. Fenna pakte haar hoofdkussen en zette het tegen de muur, zodat ze een ruggensteun hadden.

‘Waar beginnen we?’

‘Bij het begin natuurlijk’, lachte Fenna en ze pakte het album van haar geboortjaar van de stapel. Mama maakte heel trouw van elk jaar een fotoalbum. Na haar overlijden had papa die traditie voortgezet en hij deed het nog steeds, waardoor ze inmiddels een flinke stapel hadden.

De allereerste foto in het album was er eentje van mama met een zwangere buik, terwijl ze bij het wiegje stond waar Fenna in gelegen had.

Ruben las het bijschrift. *‘Nog een paar weken geduld. En dan wordt ons kindje geboren. Zou het een jongetje of een meisje zijn?’* Hij keek even voor zich uit. ‘Mama maakte dit toch altijd achteraf, ze wist toch al dat jij een meisje was?’

‘Volgens mij maakte ze elke maand een overzicht van de maand ervoor, zodat ze niet aan het einde van het jaar het complete album nog moest maken. Dan wist ze begin februari nog niet dat ik een meisje zou zijn.’

‘Jammer dat we het haar niet kunnen vragen.’

Van die simpele opmerking kreeg Fenna een brok in haar keel. Er was nog zo veel wat ze aan mama had willen vragen. Was mama ook verliefd geweest toen ze zo oud was als zij? Wist ze wat het was om een gebroken hart te hebben? Wat zou ze zeggen als ze wist dat zij zo verdrietig was over het feit dat Benjamin verkering

had met een ander? Dat waren ingewikkelder vragen dan deze, maar ze zou er net zo goed geen antwoord op krijgen.

Ruben sloeg de bladzijde om. 'Kijk, dat ben jij.'

Fenna keek naar de eerste babyfoto's van zichzelf. Ze werd getroffen door een gezinsfoto. Mama keek vermoeid, maar lachend in de camera, terwijl papa haar een kus op haar slaap gaf en met zijn hand over Fenna's wang aaide.

Ze vlogen door het album heen en bekeken de daaropvolgende albums vluchtig. Tot ze bij het album kwamen van Rubens geboortjaar.

'Toen was je nog lief', merkte ze op, toen ze zijn eerste babyfoto's onder ogen kregen.

'Dat ben ik toch nog steeds?'

'Af en toe', plaagde Fenna hem. 'Maar vandaag ben je heel lief.'

Ruben grijnsde een beetje verlegen.

'Kijk nou! Daar is Aap, je knuffel. Heb je die nog steeds?'

'Hallo, ik ben elf! Geen baby meer.'

'Nou en? Ik heb mijn eerste knuffel ook nog steeds!'

'Waar dan?' Ruben keek om zich heen, alsof hij verwachtte dat het knuffelschaap nog steeds bij haar in bed lag.

'Daar!' Fenna wees naar een van de kastjes in haar muur. Haar versleten knuffelschaapje zat ingeklemd tussen twee stapels boeken.

'O, zo. Ja, dan heb ik Aap ook nog wel. Volgens mij zit hij in de la onder m'n bed.'

'Mooi, ik vond het altijd grappig dat mijn knuffel Schaap heette en die van jou Aap, dat rijmde zo leuk.'

'Hoe heette Nathans knuffel eigenlijk?'

'Wingping', wist Fenna. 'Want zo noemde jij pinguïns altijd.'

Ruben grinnikte. 'Echt waar?'

'Ja, echt waar!'

‘Geinig.’

Uiteindelijk kwamen ze uit bij het album van Nathans geboortjaar. De brok in Fenna’s keel kwam terug toen ze zich realiseerde dat dit het laatste album was dat mama zelf had gemaakt.

‘Gaan we deze ook nog kijken?’ Vlug wierp ze een blik op de klok. Het was al kwart over vijf, tante Naomi kon elk moment roepen dat ze moesten komen eten.

‘Natuurlijk’, zei Ruben. ‘Hier staan de foto’s in van mama hoe ik me haar herinner.’

Met trillende vingers opende Fenna het album. De eerste foto was een gezinsfoto. Opa en oma Van den Heuvel waren vijfenveertig jaar getrouwd en vierden een feest. Nauwkeurig bestudeerde Fenna de foto. Mama zag er een beetje vermoeid uit. Kwam dat doordat ze toen eigenlijk al ziek was en niemand het in de gaten had? Of zag ze nu dingen die er niet waren? Bij iedere foto vroeg Fenna zich af hoe mama zich op dat moment voelde.

De foto’s van juni waren confronterend. Mama had foto’s van het ziekenhuis in het album geplaatst en in het bijschrift over haar diagnose geschreven.

‘Waarom heeft ze dat in het album gezet?’ vroeg Ruben zich af.

‘Ik denk omdat het erbij hoorde. Als mama niets over de diagnose of behandeling had geschreven, leek het alsof het leven perfect was en dat was het niet. En het verklaart ook waarom Nathan zes weken te vroeg geboren werd.’

‘Hoezo?’

‘Nathan is met een keizersnee gehaald, zodat ze zo snel mogelijk met de chemokuren konden beginnen. Dat kon niet zolang mama zwanger was.’

‘O. Dat wist ik niet.’

‘Ik eerst ook niet. Papa heeft het me later verteld.’

‘Denk je dat mama ...’ Ruben slikte. ‘Zou mama nog geleefd

hebben als ze eerder behandeld had kunnen worden? Dus als ze niet zwanger was ...’

Zijn woorden bleven in de kamer hangen en Fenna durfde niet te antwoorden.

‘Misschien wel, misschien niet. Dat kan niemand weten. En dan was Nathan er niet geweest ...’

Het was vreemd om hierover na te denken. Fenna kon zich het leven zonder haar jongste broertje niet voorstellen. Hij was zo lief en vrolijk en had hen door de moeilijke periode na mama’s overlijden heen geholpen.

‘Het blijft vreemd ...’ Ruben sprak langzaam, alsof hij nog goed over zijn woorden moest nadenken. ‘Als mama niet was gestorven, dan hadden we nooit tante Naomi leren kennen. En dan was Nienke er ook niet geweest. Maar dan hadden we dat nooit geweten, dus hadden we het ook niet kunnen missen. Dat is heel raar om over na te denken.’

‘Ja, inderdaad.’

Oppervlakkig bladerde Fenna door de rest van het album, tot ze bij de laatste bladzijde aankwam. Een prachtige foto van hun hele gezin in nette kleren. De jaarlijkse kerstfoto. Ze boog zich over het bijschrift.

Wat de toekomst brengen moge, mij geleidt des Heeren hand.

Moedig sla ik dus de ogen, naar het onbekende land.

Leer mij volgen zonder vragen, Vader, wat Gij doet is goed.

Leer mij slechts het heden dragen, met een rustig, kalme moed.

Fenna kende de woorden uit haar hoofd, maar niet eerder hadden ze haar zo geraakt als nu. Volgen zonder vragen, want wat God deed was goed. Wat was mama sterk geweest, dat ze die woorden vol geloof had opgeschreven, terwijl ze ernstig ziek was. Zou zij dat ook kunnen?

‘Dat is toch van een lied?’ vroeg Ruben, die de tekst ook gelezen had.

‘Ja.’

‘Denk je dat Fleur dat lied kan spelen op de gitaar?’

‘Ik denk het wel.’

‘Dan ga ik vragen of we dat vanavond na het eten kunnen zingen!’

Fenna glimlachte. Haar broertje was nooit zo enthousiast over het zangmoment na het eten en voor zover zij wist, had hij nog nooit een lied opgegeven om te zingen.

‘Super! Ik ben trouwens benieuwd wanneer we gaan eten, het is al kwart voor zes.’

De woorden waren nog maar net Fenna’s mond uit, of tante Naomi riep naar boven dat ze moesten komen eten.

‘Wat een timing’, grijnsde Ruben. ‘Komt mooi uit, ik rammel van de honger. Dat krijg je als je allemaal foto’s ziet van lekkere verjaardagstaarten.’

‘Je bent ook net papa’, reageerde Fenna hoofdschuddend, maar haar mondhoeken krulden omhoog in een glimlach.